

Murmanskin opintomatka 2.-8.3.2009

Maisterikoulun tiimi järjestää vuosittain yhden tai kaksi ekskursion lähiulkomaihin. Edellinen opintomatka tehtiin viime lokakuussa Moskovaan, ja nyt sitten seuraava periferiaan eli Murmanskiin, joka on toki Suomesta katsoen ihan lähialuetta. Sibelius-juna vei joukon Pietariin, jossa meidät vastaanotti Jouni Keisala, maisterikoulun ainoa diplomaatti-insinööri, joka tekee kauppatieteiden tutkintoa Kuopioon rakentamalla Stockmann-kauppahuoneen uutta kiinteistöä Nevskin varrelle Kapina-aukion viereen. Jouni vei meidät tutustumaan raksalle, jossa oli aika kiinalainen meininki. Kiinalaisia rakennustyöläisiä tulee 50 kappaleen erissä, edellinen erä oli tullut edellisviikolla.

Koska emme ymmärtäneet kiinankielisistä kylteistä paljoakaan, tyydyimme lyhyeen kierrokseen ja lähdimme metrolla Ladožskajan rautatieasemalle. Sieltä sitten pikajunaan 022Ч, ja Jouni sekä Pietarissa vaihdossa oleva Sami liittyivät joukkoon mukaan. Me muut matkustimme kupéessa, mutta Sami oli hankkinut lipun platskartnyi-vaunuun. Jo 27 tunnin 15 minuutin kuluttua saavuimme Murmanskin asemalle. Pohjoiseen optimistiseen tapaan muurmannilaiset kertoivat, että asemalta pääsee rautateitse mm. Pietariin, Moskovaan, Helsinkiin, Vladivostokiin, Minskiin, Berliiniin ja Simferopoliin, eli kaupunki on todella hyvien kulkuyhteyksien varrella.

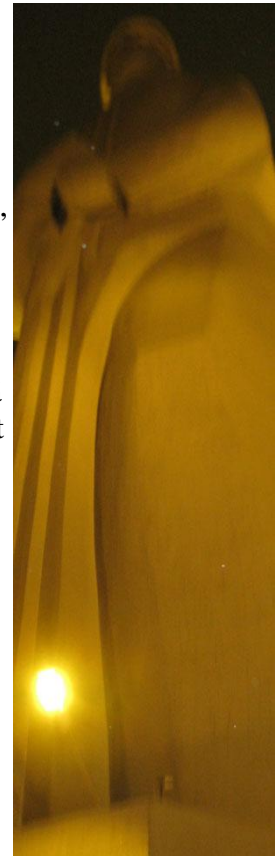
Tervolalainen Osmo Kolu on asunut Murmanskissa jo kohta viisi vuotta ja tehnyt työtä Flait-matkatoimistolle. Häneltä olimme tilanneet sight-seeingin linja-autolla. Murmansk on siitä erikoinen kaupunki, että siellä on yksi ainoa kirkko, sekin uusi ja pieni ja kummallisen moderni. Kaupunki on perustettu v. 1916, ja sinne ei ehditty rakentaa kirkkoa ennen kuin pakanat tekivät vallankumouksen tai -kaappauksen, ja niinpä tämä ainokainen on tehty vajaat 10 v sitten. Muuta mielenkiintoista siinä ei liene, mutta en ole ennen nähnyt laivaston amiraalia ikonihenkilönä.

Vaaran päällä kohoaa noin 40 m korkea Aljoša-patsas, jonka edessä palaa ikuinen li ja ympärillä komeilevat sankarikaupunkien kunnialaatat. Hyvin по-советски. Lähistöllä on myös majakka, jonka alakerrassa on kansioihin talletettu kaikkien kauppa-, kalastus- ja sotalaivaston sekä merivartioston aluksissa hukkuneiden nimet ja sotilasarvot.

Torstaina 5.3. konsulaatissa harjoitteleva maisterikoulun erikoislähettiläs Anna Kotaviita emännöi meitä, kun konsuli Pirkko Mäkikokkila kertoi diplomaattipuolen toiminnasta alueella. Finpron vasta aloittanut asiamies Petri Leino, joka on työskennellyt aikaisemmin Nesteen, Kaukomarkkinoiden ja asfalttiasemien valmistajan Amomaticin piikkiin, esitteli Štokmanin kaasukentän käyttöönoton näkymiä ja sen vaikutusta Pohjois-Suomen elinkeinoelämään ja logistisiin kuvioihin.

Keskiviikkona ja perjantaina tutustuimme alueen tiedotusvälineisiin. Полярная Правда'n toimittaja Jelena Larionova esitteli riippumatonta ei-valtiollista sanomalehteä, ja Svetlana Soldatova puolestaan Norilsk Nikelin omistamaa riippumatonta TV21-yhtiötä. Lisäksi kävimme Pohjoismaiden ministerineuvoston infopisteessä kuulemassa neuvoston hankkeista samoin kuin norjalaisten rahoittaman Barents-sihteeristön toiminnasta.

Viimeisenä iltana, perjantaina 6.3. ryhmä illasti kaukasialaisessa ravintolassa, jonka alakerrassa vietettiin häitä ja yläkerrassa orientoiduttiin naistenpäivään. Yksi seurueemme jäsen tuli laulaneeksi Murheellisten laulujen maata, ja tämän kuultuaan naapuripöydässä juhlinut miliisin ylijohdo – neljä

everstiluutnanttia ja kolme majuria – pisti paremmaksi laulamalla venäläisen laulun. Tämä kehittyi kansainväliseksi laulukilpailuksi. Täytyy sanoa, ettei meidän joukkueemme ollut lainkaan huono, mutta kyllä miliisiupseerit panivat paremmaksi.

Paluu tapahtui murmanskilaisella tilausbussilla Saariselälle. Siellä vaihdettiin isompaan suomalaiseen bussiin, joka toi joukkomme ynnä Ruijassa seikkailleen opiskelijajoukon Helsinkiin.

Siteerattu Tapani Kaakkuriniemen raporttia.

